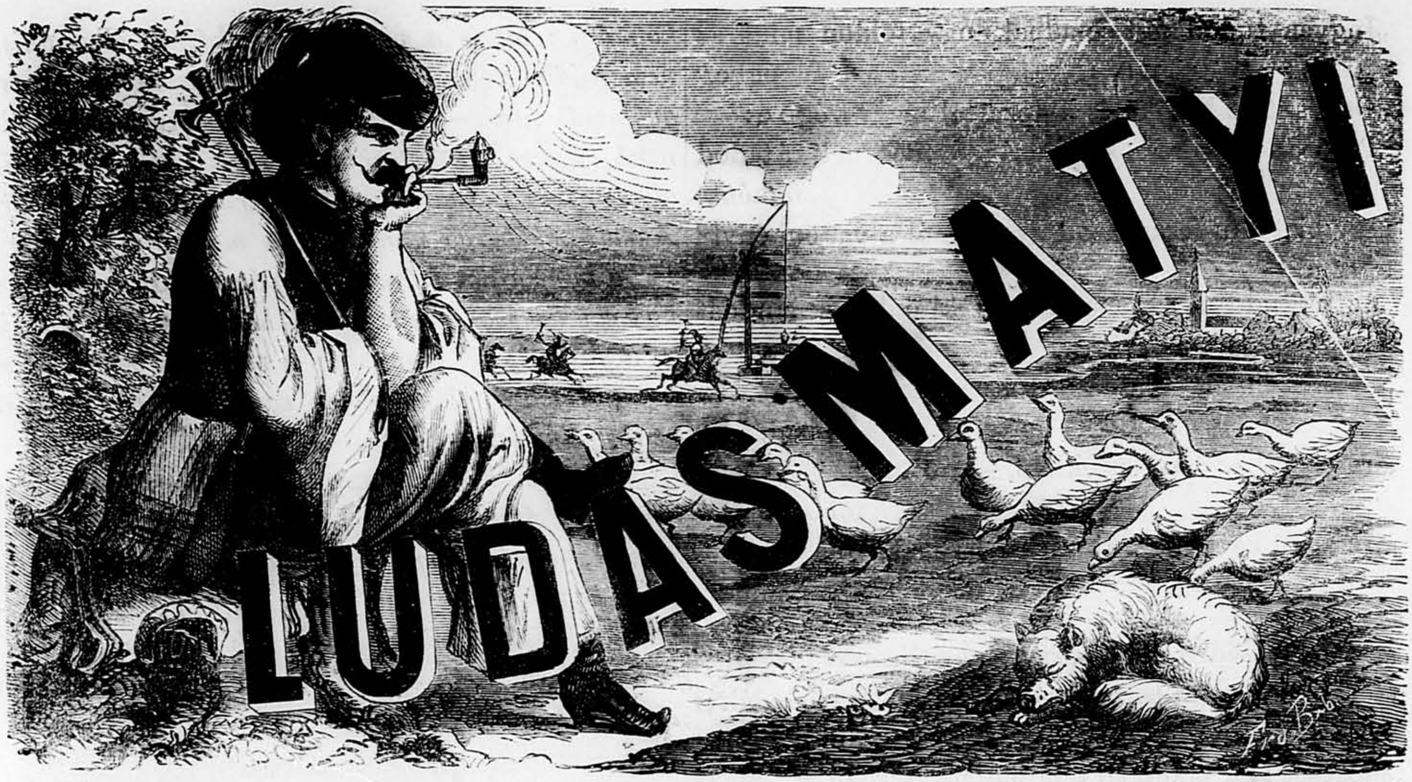

IV. ÉVFOLYAM. Megjelenik MINDEN VASÁRNAP. Ára 3 hóra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a KIADÓ-HIVATALBA Városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, october. 2. 1870. 40. szám.

GYŰJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely LUDAS MATYI-nak van szánva.

Tisztelettel kérjük mindazokat, kiknek előfizetésük september végével lejárt, szíveskedjenek előfizetéseiket minél előbb megtenni, nehogy lapunk vételében késedelmet tapasztaljanak és hogy a szerkesztőség magát a nyomatandó lappéldányok összegére nézve tájékozhassa.

A magyar nép Mózese.

Felment Deák, fel a hegyre, szent igazság, nem mese,
Törvényt hozni onnan le mint a magyar nép Mózese:
A hegy ugyan nem sinai, hanem csak a „bécsi vár,"
Honnan a nép eddigelé áldást nem vőn, nem is vár.

Amint felért a népvezér, — a magasban Jehova —
Kedves szolgám! igy szól hozzá, nem mész innen sehova —
Mig azt nekem kemény eskü alatt felnem fogadod,
Hogy a törvényt mit én adok, — népeddel elfogatod:

Közösügy lesz ama törvény — bár szokatlan a neve,
Sőt meglehet, kellemetlen, fanyar izű a leve,
De hű szolgám! mézet czukrot kölcsönözzön annak szád,
A nép teljes bizalommal függ rajtad, és hallgat rád.

Jól van uram! mond a vezér, mindent teszek örömmel,
Még ha szemem a bőszült nép kivánja is körömmel
Nekem üdvöm, boldogságom, mindenem a bécsi kegy,
Szerény vágyam, — életczélom tovább annál nem is megy.

Nem sokára leérkezék az ünnepelt népvezér.
De felelni a tömegnek, mint ki „csinyt" tett, alig mér
Sziv szorongva várja a nép szájábol az első szót,
Míg nem végre a népvezér szája megnyilt, — s igyen szólt

„Népem! itt van az uj törvény, amiért fáradoztam,"
Számodra sok ügygyel bajjal, de mégis csak lehoztam;
„Igaz, hogy e drága kincsnek lesz ám valami ára,"
„De mit könnyen lefizethetsz, — ugy hiszem — nem sokára."

„Ingyen tudod mit se adnak ugy földön mint az égbe,“
„Ott és itt a kibékülés áldozattal megy végb e:“
„Pénzed — véred szabadságod Bécsnek átadod önként“
„Igy biztosan lerázhatod nyakadról a vas önkényt“

„Azt is tudd meg népem! hogy ki önként mindent oda ad,“
„Attól semmit erőszakkal el nem vesznek, — „az szabad,“ —
„Te is szabad leszesz ekkép, — sőt a mi még legfőbb kincs,“
„Az ágyú se vehet rajtad, — ha már épen semmid sincs.“

E bölcs beszédre a népnek szeme szája csak megállt,
Mert hisz ő az uj törvénytől életet várt, nem halált;
Reményében csalatkozva — elfordult a törvénytűl,
„Móześt is a faképnél oda hagyta egyedül.“

Papirvágó.

Karakán Marczi levelei.

Matyi te?

Naponlejó uram megint komédiáskodik, mer hát meg próbálta mán, — hogy kell meghalni úgy, hogy még íljík is egy kicsit. Azt olvastam az ujságbúl, hogy a múlt héten meghótt egy kicsit, hanem hát mégis csak úgy látta jónak, hogy jobb ílni; — láddi komám azt próbálná meg csak ükeme, hogy akasztatná fel magát, oszt bízná rá magát illyenféle emberre mint én, majd meglásd, hogy ha kedvem szerint ráhurkolnék egy kutra járó kötelet a nyakára, fogadom, hogy úgy kilökné teréfából a nyelvit, hogy gatyakötísig írne neki. — Bion komám, Naponlejó gazd uram is a lúdmíregtül ájult el, a mír ebrudon löktik ki ükemit a trónusbúl.

Hanem ni hé, az árgyélussát annak a csámpás farancziа nátzijónak — hogy lehet az, hogy egész faraneziaország 36 millijó nípsígbül áll, oszt mégis most bemasirozik az országába vagy 3százezer burkus nímet, oszt úgy kéttsígbe esnek tülle, hogy mindegyiknek az inába száll a bátorsága, — hejj komám, azt a faranczíát is elpuhitották mán, mint mink az alkotmány; ott is a viganóra puskázták el a tötist, nem hijába vót szíp császárné ifjasszonyok az árgyélussát néki. — Hallom, hogy valami fára való nevü (Favre) miniszterijom is most majd belé buvik abba a feki Bismarkba, úgy akarna vélle bíkít kötni. A másik kóborgó miniszterjom meg az a feki Tírs, sorba kunyorálta mán a világ pótentátját, hogy adjanak egy kis pízt meg szuszt — hát ilyen híres nátzijó az a faranczia? hogy még a maga embersígíbül se tud püfölödni, bion szíggyen ecsém — nagy szíggyen az árgyélussát.

Hallom, hogy az a szíp lábu faranczia császárné ifjasszony is ujságot ír Lombdomb várossába, bion komám, jó vóna úgy egy pár hétre magunk közzé venni, hogy hadd segítene nekünk is egy kicsit a kalamárisával, majd mink osztán csak a pennát mártogatnánk belé; hejj ecsém ü kegyilmire rá illik az a nóta, hogy:

„Tinta, penna kalamáris,
Mivé lettél szivem máris.“

Hjajj koma, minden jóllakásnak meg kell adni az árát, a feki egye meg.

Még ugyan kurucz egy nímet az a burkus király is pajtás! csak ugy szálankínt akarja helyre rakosgatni Naponlejó uramat és meg az öreg pápa komát is mintha csak olyan könnyü volna az mint mikor a gazdasszony a kotlót ülteti el; — hejj komám aztkomendálom én a burkus királynak is, hogy lakjik jól elébb oszt ujjra csináltassa magát, mer hát addig s addig köpi a markát míg egyszer csak ükeminek is azt találják mondani hogy usgyé fóré, fel is az út alá is, mer hát el hidd pajtás hogy csak ugy áll most ez a sok pólentát, hogy a mi atyánk tartja meg a trónuson.

Hallom hogy rusznyák országba is fegyverkezik a muszka — peig bomoljon meg, a feki se szóll hozzá, hanem hát ugyi hallottad mán te azt, hogy a kutya is akkor vész meg mikor jó dóga van, ha osztán pedig megvész hát agyon verik — tanúlhatna hát az a bográts-kípü muszka Naponlejó uram példájábúl.

Azt szeretním mán tudni, hogy mi lessz Páriзs várossábúl, ha be veszi a burkus? — én azt mondom hogy hát még a burkusok is mind republikánusokká válnak, osztán azt mondják a királyoknak, hogy „na komám, mi mán megszolgáltunk a magunkéért, felmondjuk a komencziót, oszt tessik haza ballagni az

apostolok lován, — a mint meg osztán haza ír hát, otthon meg majd azt mondják neki, hogy tessík oda menni, a hunnan jött, — majd meglásd csak e lessz a czifra mulattság, hejj de nevetnék rajta, ha csakugyan megtörténne, hanem hiszen bizzuk az ilyet az idöre.

Karakán Marczi.
gulyás-bojtár.

Nógrádi krónika.

Öszinte jó tanács, mindazoknak, kik Balassa-Gyarmaton boldogulni akarnak. — Pontonkint összeszedte:

Ifjabb vén Krónikás.

Nro. 1. Óvakodjál mindenek előtt baloldali lenni, mert ezt nálunk már csak traditióból ismerik.

2-or. Óvakodjál jobboldali lenni, mert Nógrádban ez sem fizeti ki magát!

3-or. Óvakodjál zsidó lenni, mert még itt nincs emancipatio!

4-er. Óvakodjál lutheránus lenni, mert ez tót!

5-ör. Óvakodjál katholikus lenni, mert ez pecsovits!

6-or. Óvakodjál megyei tisztviselö lenni, mert ennek újjai irásközben a hivatalszobában fagynak el!

7-er. Óvakodjál törvényszéki biró lenni, mert ha szorgalmasan dolgozol és papirod elfogy, nem kapsz többet!

8-or. Óvakodjál szolgabiró lenni, mert hiába! a sok tiszteletbeli esküdt sok gondot ád!

9-er. Óvakodjál a Casinoba járni, mert holtod után Muzeumba jutsz, és kitömnek!

10-er. Óvakodjál estve az utczàn járni, mert a nagy sötétségnek miatta okvetlenül kihámorizod a lábod!

11-er. Óvakodjál városi kapitány lenni, mert sokan osztoztok!

12-er. Óvakodjál szép leány lenni, mert nálunk kiment módibul a házasság!

13-or. Óvakodjál honvéd lenni, mert éjjel gyakran alarmiroznak (no igaz, hogy ezt estve pontosan tudatják veled, de biz azért mégis alkalmatlan)!

14-er. Óvakodjál ügyvéd lenni, mert kevés a perlekedö!

15-ör. Óvakodjál perlekedö lenni, mert sok az ügyvéd!

16-or. Óvakodjál orvos lenni, mert itt minden zúgból egy-egy diletans homeopatha kandikál ki; s épen azért!

17-er. Óvakodjál beteg lenni, mert ennyi veszedelem között bizonyosan elvisz az ördög!

Iparkodjál azonban mindenek felett mészárosnak telcsapni, mert ez esetben ingyen jutsz olyan fejös tehénhez, mely ritkitja párját, t. i. Nemes B.-Gyarmat mezövárosa nagyérdemü közönségéhez!

Dixi!

Adoma.

Egy X. . i ember, noha szép gazdagsága volt otthon, mégis mindig koldulni járt, a gazdaságot pedig neje és egy szép férjhez menendő leánya vezeték, kik ugyan eleget korholták az öreget a koldulgatásért, de mindig csak e választ nyerték: „jaj fiaim neh éz ezt elhagyni, én már ehhez szoktam, s ebben is halok meg.“

Egyszer a szép lányt megkérte egy jó módu gazda ember fia, neki is igérte az anyja, ámbár az öreg váltig mondogatta, hogy ő másnak szánta. Mikor a lakadalmat ellakták, az öreg megint elment koldulni.

A hidon találkozik az X. . i koldus biróval. No koma! hallom, hogy férjhez adtad a lányodat, kérdi az.

Férjhez ám, pedig én nem akartam de a fiatalok nagyon bele voltak egymásba bomolva, aztán hiába elleneztem.

Bizony koma! mondja a koldusbiró kár is volt ahhoz a paraszthoz adnod elvette volna azt, még egy jóravaló koldus is.

Puffancsok.

Kun ur . . . no a közös hadügyminister, ünnepélyesen megigérte, midön a katonaszállitási költségeket kellett megszavazni a delegatiónak, hogy a magyar ezredeket ki fogja cserélni a németekkel és illető hadfogadó kerületeikbe haza bocsájtja.

Meg is tartotta szavát Kuhn ur emberségesen, mert az Allemann ezredet Pestre, a József ezredet pedig Budára szállittatta; pedig az Allemann ezred eddig Budán, a József ezred pedig Pesten feküdt.

* * *

A köbányai országút mellett van egy gyár, melynek mig a belgáké volt, ez állott homlokán: „Magyar-belga gépgyár.“

Most pedig, hogy a magyar kormány megvette e gyárat, a magyar felirat helyett ezt pingáltatta falára: „Waggon- und Maschinen-Fabrik der k. ung. Eisenbahn.“

De ez nem viccz ám . . . hanem valóság!

*

Terczett.

Izabella: Jaj megesett nékem, elcsapott a népem,
Most már édes szent atyácskám! hogyan
kell megélnem?

Pio nono: Biz az édes lányom elég fatalitás,
Ládd nékem is befűtött az
infallibilitás.

Lui: Rab vagyok, fogva tart Vilhelmshöhe vára,
Leszek még én, meglássátok — francziák császára.

A kérők.

Madame! szabad kérnünk a kisasszonyok kezét?
Sajnálom uraim! hogy kosarat kell adnom önöknek, de leányaim még nem eladók.

LUDAS MATYI.

Eredeti régi magyar rege négy felvonásban,

irta: F. M.

(Folytatás és vége.)

Harmadik felvonás.

Hát Matyi, hol járt most? vátg keresék, dei az éjjnek
Jó oltalma alatt hamar általment a határonn,
És már új módonn gondolkozik a mi Urunknak
Más ízrombeli megpüföléséről. Mikor elsőbb
Vándorlott, egy vén Doctornál jó darab ízig
Szolgált; (hajdann ez valamelly külföldi Seregnél
Feltser vólt) minthogy hívenn szolgálta bizonnyal
Tudta tehát, hogy még jó szivvel látja: ez ugy lett:
Még életbe lelé, s hozzá beszegöde Inasnak,
Olly feltétel alatt, hogy az esmeretes nyavalyáknak
Tzifra nevére; haszonvehető füvekre, porokra;
Érvágó, köppöly, kristély, lántzéta, borotva,
S más Borbély szerszám hasznára; sebekre való szer,
Fördők, s párgolatok készitésére, kenötsre
Oktatná ötet. — Feje jó volt a mi Matyinknak
S egy két hét tsak alig múlt, hogy vagy római nyelven
Vagy Görögül, sok rosz nyavalyákat elö tuda böltsenn
Mondani, mellyek azon században mübe velának;
És az azokhoz való szer kotyvasztáshoz is értett. —
Elkéré ekkor Doctor Scorbuntius Úrtól
Ótska parókáját, spádéját, vén paripáját,
Bör-bugyogóját, és a Tábori regi kabátját,
Hadd tsapjon velek egy Farsangot Földes Uránál.
Rá állott az Öreg, minthogy jó Zálogot igért —
Felveszi hát a vén hatzukákat; Doktori módonn
Kezdi viselni magát; illett rá tászli, paróka,
Koszperd és bugyogó; úgyhogy Scorbuntzius Úr is
Meg-fogvánn a hasát, majmát majd holtra nevette.
Ő meg bútsút vesz, s Döbrögnek ereszti fakóját.
Döbrögi még szintenn meg sem szabadúlt az elébbi
Megpüfölés szedres daganatjaitól; ihol újra
Látogatásra megyen hozza Matyi hajdani szörnyü
Ígéretje szerént. Hijába keriti magát bé
Puzdrás és lántsás Hajdúkkal: nints neki annyi
Lelke, hogy a boszszus Matyinak ki kerülje husángját.
A végső faluhoz jutván Matyi, ott maga mellé
Egy vezetőt bérelt; mikor osztánn Döbrögöt érte,
Ott a' Birótól katonás hangonn Kalaúzt kért,
Mert ö menni muszajn Szakkerment a Generális,
Quartély a ki betegh. (Hihető abban az időbenn
Történt vólt e meg, mikor a sokféle keresztes
Ponyva Hadak szanaszétt kóborlották be Hazánknak
Nagy részét.) Biztatja Matyit szóval, hanem elsőbb
Földes Urához fut Biró Uram, és bejelenti
Hogy Hadi Orvosló vagyon itt; mert Döbrögi fűhöz.
Fához kapkodva, a kit tsak ajánlani tudtak
Bárha kerékgyártó, Lő Orvos; marha kuruzsló
Vólt is, kinjábann mind meg-halgatta tanáttsát.
Kéreti hát ezt a Feltsert is, hogy ha az Istent
Féli, tekintse az ö nyomorúságát, s ha tsak egy két
Pilantást szánjon meg-nézésére; jutalmat
Várakozása felett igér, és a kotsijábann
Küldi-el a Generál szállásáig. Matyi Gazda
Egy darabig vonogatta magát; végtére az egymást
Fel-váltó Posták elvitték tsak nem erövel.
(Bárha nem emlitném, lehet el-gondolni tsak úgy is,
Hogy Matyi a' képét okosann bé-tudta vakolni
És különös módonn el-változtatni beszédét.)
A' mi Uruuk, ki, szegény, még vagy három daganattal
Mellyek a' hátáról nem akartak el-oszlani, ágybann
Kornyadozott: hogy vélt Orvossa felé közelített,
Majd ki-repült szedres böréböl; kéri az Égre
'S földre, hogy illy nyomorúlt sorsánn ha lehetne segettsen
Meg tapogatja erét Matyi, és veszedelmes hevülést
Érez megromlott vérébenn; hogyha azonnal
Fördö nem készül, és köppöly, még ma bizonnyal
A' szivére megy és — Ekkor vállat von az álnok.
Kéri az Úr minden Szentekre, hogy a' mit az Isten
Értésére adott, rendeljen! — Doctori módonn
Harmadik ujjával meg-bökvénn homloka búbját:
Fördö viz szaporánn, ugymond, és füvek! ezeknek
El számlálja külön neveket; száz erdei réti
Dudvák vóltak ezek; nyúl, farkas, béka-tseresznyék;
Medve,- szamár,- disznó-,- eb,- egér,- kutya,- matska,- tövissek;
Hát meg az Angyal- szent- s' ördög gyökerek (mivel akkor
A' füvek neve tsak barom, ördög, s' szent vala; Füvész-
Könyv még nem lévén). Nosza Ispán, szolga, poroszló,
Hajdú, kukta, szakáts, kertész-, szoba-, konyha-leányok,
Béres, strázsa, kocsis, fullajtár, bába, favágó,
Egy szóval minden, valamely'k tsak elöl vagy utól vólt
Fusson az Udvarból a' rétre, ligetre, mezöre;
Addig az üstbenn viz legyen, és hadd égjen alatta.
A' Nép mind ki-rohant, egyedül egy sánta Banyára
Hagyvánn a' tüzelést; hanem a' szemfül Matyi ettöl
Igy szabadúla meg: a' Paphoz küldé, hogy az Istent
A' füveknek erőt szerzö Menybéli malasztért
Kérje a hivekkel. — Maga meg-vizsgálja az Úrnak
Vak szemeit; kendőt vesz elö s' addig simogatja
A' két szárnyával, hogy száját bé fedi; ekkor
Meg-köti hátúról tartójánál. Uram! ugymond,
Mem Feltser vagyok én, hanem a' Lúdas Matyi, kit kend
Meg-veretett; Lúdját el-vette; de hasztalan a' szót
Nem szaporitom; elég hogy most másodszor adom meg,
A' mit meg-mondtam; föképp hogy kend is a' hosszas
Várakozásba magát ne gyötörje sokára, tsak essünk
Által rajta; ha még nekem a' jó Isten erőt ád,
Harmadszor se fogod majd késni. Elöveszi osztánn
Döbrögit, és a' vert testét megdöngeti rútúl.
Ekkor az Ágy föböl a' Pénz kultsát ki keresvénn,

Lúdjaim árrát és költségemet el-veszem úgymond.
Azzal búcsút vesz, ki megy; a' paripára fel-ugrik:
'S illa berek. — Haza jö a' Füvész tsorda rakottann;
Bé szalad egy szobalány, meg-látja az Úr tsúda képét;
El-sikkantja magát, ki fut öszve rikoltja az Udvart.
Egyik kérdi, mi baj? másik, hogy hól van az Orvos?
Kultsolják kezeket, tanakodnak kogy ki az ördög
Fojtá bé ismét száját Nagyságos Uroknak?
Óldjuk meg szaporánn. = A' félholt Döbrögi ekkor
Már tsak alig szuszogott, és minden pontba el-ájult.
'S tsak lassan nyögte ki, hogy Lúdas Matyi vólt az,
És hogy agyonn kinzá — Mind lóra kap a' ki tsak ülhet
Kergeti a' Matyi hült'nyomait de haszoutalan, ö már
Tudj' Isten hol járt; bizonyos hogy tsalfa örömmel
És degesz erszénnyel tért meg Seorbuntzius Úrhoz.

Negyedik felvonás.

Már most ám igazánn roszszúl lett Döbrögi; Rendes
Orvosokat hívtak, 's Currenst küldöztek az Ország
Minden részéhez, Lúdas Matyi meg-fogatása
Végett; tsak hogy az ö képét igazára le írni
Nem lehetett, minthogy mindég más színbe jelent meg. —
Hogy pedig ez nem más földönn, hanem a' mi Hazánkbann
Történt, a' bizonyos: meg tetszik az akkori Törvény-
Tévök gondjából, kik az ö tsúfjára, örökre
Feljegyzék a' nagy Törvény könyvbenn, hogy az ollyan
Rossz útonn járó kutya fog, mint a' mi Matyink vólt,
Lúdasnak nevezödjön: ez hát nem puszta találmány. — *)
Nem jött kézre Matyink, melly Döbrögi Úrnak eleggé
Bokroztatta baját, és már egy izbe reménység
Sem vólt éltéhez: hanem a' bölts Orvosok által
Nagy nyavalyájánn a' munkás Természet eröt vett.
És lassan lassan keze szennyét tsak ki-heverte
Mátyásnak; hanem a' Lúdas név annyira fészket
Vert szívébe, hogy a' vidék Lúdját ki ölette.
Mert tsak Lúd tollat látott is, azonnal el-ájult:
Még a Ludimagistert is ki akarta tsapatni
A' Jószágából; de az azt igérte, hogy inkább
Hectornak hívatja magát. 's minden követöit.
Húsz Lántsást tsak azért tartott, hogy tize nap-estig
Tize viszont éjjel mindég ört álljon az Udvar
Környékénn; — hozzá közelítni akárki fijának
Sem lehetett. ha ugyan tsak elötte nem esmeretes vólt.
Hogyha az Udvarból a' Jószágába ki ment is,
Tiz Lántsás lovagolt mindenkor hintaja mellett. —
Ezt Matyi is mint más jól tudta. de hasztalan: Ö azt
Háromszor fogadá, hogy meg veri Döhrögit, annak
Bár ha törik szakad is, tsak meg kell lenni akárhogy. —
Országos Vásár esik egykor Döbrögi Úrnak
Városkájában; Matyi ott mint más igaz Ember
Megjelenik Paripánn, a Lóvásárba bojongvánn.
Meg lát egy virgontz Lovat egy idegen sihedernél;

*) Lásd Verbötzi Part. II. Titt. 30.

Kerdezi, hogy mire tartja? Uram tsak száz arany úgymond,
Tzimbora, hogy lehet az? Matyi igy szóll, úgy e, komázol?
Tíz lovat is veszek én annyinn, tán jobbat is ennél
Ugyde Úram! felel a Siheder, jó nagy Magyar Ország
És még is ki hagyom mindjárt vájatni atzéllal
Mind a' két szememet, ha tsak egy Lova hág is elébe.
Úgy én a' Lovadat meg venném, mond Matyi, hogy ha
Meg-bizonyithatnád, pedig így meg nem veszi senki.
Int neki, — félre megyen vele, — nézd ottan lakik egy Úr,
A' Lúdas Matyi név iszonyú félelmes elötte.
Tán tudod azt magad is, — majd itt kotsikázik-el arra;
Tiz lántsás katonák lovagolnak hintaja mellett;
Majd ha az Erdönél járnak, nyargalj oda, mondjad
Szembe az Úrnak, hogy: te vagy a' Lúdas Matyi; osztánn
Kotródj ám, mert száz Lelked lessz, még is az ördög
El-visz Etsém, ha azok meg-tsipnek: hogyha nem, úgy én
Meg-veszem a' Lovadat; felpénzül, hogy bizonyos légy
Tiz aranyat fel-adok; majd meg lelsz engem itt 's itt.
Tetszett a tüzröl pattant Sihedernek az alku,
És nehezen lesi, hogy mikor indúl már az az Úr ki.
Egyszer lárma esik, — riogatják széllyel az embert;
Döbrögi jö hintónn! — Útjából félre vonódik
Minden igaz lélek. — Pezseg a' pozsgás Sihederbenn
A' jó vér, 's tsak alig várhatja, hogy a' kerek Erdöt
Érjék Döbrögiék; mint a' nyíl utánnok ereszti
Rárójáṫ; — lassann; lassann Uraim! kiabálja;
Mellé szöktet a' hintónak. tudod é Uram, ugymond;
Hogy én ki vagyok? tudd meg: Ludas Matyi én vagyok!
— utszu
Rajta Legény! ordítja az Úr — egyszerre utánna
Hajt a' tiz Lántsás, de mi hazzna, nyomába se hágnak.
Fogd ki kotsis nyerges Lovadat, mond Döbrögi, jobb ez'
Mind a' tizénél, mondjad hogy száz arany a ki
El-foghatja! — szoritsd! Maga a' hintóba felugrik,
És kíváncsi szemét dülyesztve mereszti utánok
Hogy fogják már el Matyit, — ö pedig a' kerek Erdö
Sarkánál el-bujva fülelt, 's látvánn hogy az Úr már
Tsak maga van; ki-lopózkodik, és megrántja ruháját:
Mit bámul az Uram? nem fogják azt ma el, ugymond:
Aztán nem Lúdas Matyi az, hanem én vagyok a' kit
Meg-veretett Kelmed, 's Lúdját el-vette erövel.
Döbrögit a' mennykö ha azon nyomban meg-ütötte-
Vólna, talán sokkal könnyebb lett vólna szegénynek.
Öszve rogyott, és a' kocsiból ájulva zuhant-le.
Ott Matyi szánakozás nélkül megverte utóiszor:
S erszényét a' Lúd árrába viszont kiüritvén,
Mondja: „ne féljen az Úr, már többször nem verem én
meg!"
Azzal lóra kapott 's el ment dolgára örökre.
A' tizenegy Lovasok nagy késön vissza kerültek,
Vert lovaik tsak alig húzvánn inokat, valamint a'
Meg-zsákolt Úrok is, kit el-érkezvénn, kotsijábann
Bádjadttan leltek; mondják hogy nem vala képes
Tarkónn tsipni Matyit. Nem is a' vólt Döbrögi mondja,

A' négyelni való, meg vert háromszor. Az Isten
Így bánik, 's bánjon valamennyi kegyetlen Urakkal.
Ezt mondvánn, meg-tért a' Kastélyába, 's azonnal
El-küldötte a' húsz Lántsást, kegyelemmel akarvánn
Ójni magát ezután az erőszak tételek ellenn;
És törvénytelenül nem bánt, hanem úgy a' hogy illik,
Ember társaival; jól is végezte világát. (Vége.)

Adomák.

Az egyszeri vakkoldusnak volt egy nagy kópé vezetője ki is az itt ott kapott jó falatokat, mindig maga szokta megenni.

Egyik háznál a többek közt egy darab sült kolbászt kaptak, mit a vezető ficzkó, mig az udvarból kiértek, megevett. A vak koldus mondja vezetőjének az utczán: „add ide te gyerek azt a kolbászt.“

Micsoda kolbászt? hiszen lisztet adtak, aztán ide tettem a tarisznyámba — válaszol a gyerek.

Te akasztófa! kezdi ismét a vakkoldus, megéreztem én a szagát annak a kolbásznak s azzal megkapja a gyermek üstökét s irgalmatlanul felpofozza.

Mikor az utczán tovább menének egy hosszu kőfal keritéshez jutva, a vezető ficzkó neki állitja homlokkal a kőfalnak attól pár lépésnyire, mondván: „vigyázzon kend, itt egy vizes árok van, majd ha megrántom a szürét, nagyot ugorjék kend, mert másként nem lehet átmenni. Meg is rántja a gyerek a szür ujját s a szegény koldus a kőfalnak ugorva orrát homlokát összezuzta.

Jaj, jaj, te istentelen! hát igy kell én velem tenni siránkozék a koldus.

Azt gondoltam, hogy ennek a kőfalnak a szagát is megérzi kend, válaszolt vigyorogva a ficzkó — mint a kolbászét.

* * *

Nagy Fridrik porosz királyrol mondja a kronika hogy kissé szórakozott ember levén, országos irományait széjjel hagyogatta az asztalon, ezért oly inasokat szeretett tartani, kik irni olvasni nem tudtak, hogy a státustitkokbol valamit el ne áruljanak.

Háromszor csengetett inasának, de nem jelent meg. Nagy mérgesen megyen a cselédosztály felé, — az inasi szobában senki sem volt, hanem a fogason egy felakasztott liberia, annak zsebéből egy összehajtott papir kandikált elő. A király kiveszi a papirt, nézi: hát következő levél:

„Szeretett Lizikém! Tegnap este nem mehettem el hozzád, az öreg igen morgott, mert a feje fájt, — de ma este bizonyosan meglát szerető Stefid“

Boszankodva csóválta fejét a király: az az öreg, a ki igen morgott bizonyosan ő, mert neki fàjt a feje tegnap este. A levelet eltette, később beparancsolja az inast.

— Ugy-e Stefi te nem tudsz irni-olvasni?

— Nem, felség!

— Hátha én parancsolnám, hogy irj!

Az inast kezdte a höség verni.

— Akkor sem felség, mert soha sem tanúltam.

Most már parancsolom hogy irj! külömben... Itt a tinta, itt a toll, ir a mit mondani fogok!

Látván az inas hogy minden ellenkezés hasztalan, nagy remegve kezébe fogja a tollat. A király diktálja:

„Szeretett Lizikém! Tegnap este nem mehettem hozzád, az öreg igen morgott, mert a feje fájt, ma sem mehetek hozzád, mert még ma is morog, — de holnap se mehetek hozzád szeretett Lizikém, mert — Spandauba kell mennem.“ (Spandau egy vár neve, hol a státusfoglyok tartatnak:)

A 2-ik Tallérosy Zebulon,
Wrabelly Gyuró bátyánk toasztja
a jogászok ösmerkedésének estvéjén.

Justitiae jubilantes J a n i t o r e s, justi justissimique jurati J u d i c e s juridice justepue juvantes jejunantem justitiam jó jámbor jeles jogászok! Jove juvante jókor jöttetek jogászok jövetelére jajgató Justitiának, jogait jelesen jellemezni, javait jól javitani.

Soká éljetek!
Isten veletek!

Zsiga-pósta.

N a g y b ö g ö s n e k. A komédia jövö számra maradt

A n t i p á t e r n e k: Ennye ennye canis máter. Halgat mint hal Ántipáter?

S z i p o r e n y P e t k ó n a k: Baratom! nye mozse.. ellent allani, hogy meg ne dorgaljalak, éled é vagy halod? semi nesz nem adod.

Felelős szerkesztő és kiadó laptulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY.

Pesten, 1870. Nyomatott B a r t a l i t s Imre könyvnyomdájában öt pacsirta-utcza 5 sz.